

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2021 roku.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

po rozpoznaniu w sprawie

oskarżonych o przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w
zw. z art. 65 § 1 k.k.

zażaleń wniesionego przez obrońców oskarżonego X.Y

1. adwokat A.K,

2. adwokata M.M oraz

zażalenia obrońcy oskarżonego X.Z, adwokata B.G

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 12 października 2021 roku, w sprawie III K ■■■/21

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 257 § 1 k.p.k., art. 275 § 1 i 2 k.p.k. i art. 277
§ 1 k.p.k.

postanawia

**I. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy, z tym zastrzeżeniem, że
tymczasowe aresztowanie ulegnie zmianie wobec:**

1. X.Y i

2. X.Z

**z chwilą złożenia w terminie 21 (dwudziestu jeden) dni od 3 listopada 2021 roku
na konto sum depozytowych Sądu Okręgowego we Wrocławiu po 100.000 (sto
tysięcy) złotych tytułem poręczenia majątkowego;**

**II. zastosować z chwilą złożenia kwoty poręczenia majątkowego wobec X.Y i
X.Z tytułem środków zapobiegawczych;**

a) zakaz opuszczania kraju połączony z zatrzymaniem paszportów, które oskarżeni winni złożyć w Sądzie Okręgowym we Wrocławiu, w terminie 3 dni od zwolnienia z aresztu,

b) dozór Policji polegający na:

– obowiązku zgłaszania się w Komendzie Policji właściwej dla miejsca pobytu oskarżonych w każdy poniedziałek i w każdy piątek pomiędzy godziną 17-tą a 18-tą;

– zawiadomianiu oficera dyżurnego Komendy Policji o każdym zamierzonym krótkotrwałym wyjeździe poza miejsce pobytu oraz o terminie powrotu;

– obowiązku uzyskania zgody na opuszczenie miejsca pobytu na okres dłuższy niż 3 dni, lub też na wykonywanie pracy poza miejscem pobytu, której udzielenie winno zostać poprzedzone akceptacją Sądu Okręgowego we Wrocławiu prowadzącego postępowanie III K [REDAKTED]/21,

– zakazie wszelakich kontaktów (osobistych, pisemnych, telefonicznych, elektronicznych, z wykorzystaniem portali społecznościowych, za pośrednictwem innych osób) z osobami mającymi status oskarżonych lub świadków w sprawie III K [REDAKTED]/21.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z 12 października 2021 roku przedłużył tymczasowe aresztowanie wobec X.Y i X. Z do 11 stycznia 2022 roku.

Zażalenie na to postanowienie wniosła obrońca oskarżonego X.Y adwokat A.K i zarzuciła:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art. 257 § 1 k.p.k. w zw. z art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 5 ust. 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i podstawowych Wolności poprzez przedłużenie stosowania wobec oskarżonego najsurowszego środka zapobiegawczego, a więc tymczasowego aresztowania, podczas gdy detencja X.Y w niniejszej sprawie trwa już ponad 11 miesięcy, a stosowanie wobec niego izolacyjnego środka zapobiegawczego na obecnym etapie postępowania nie jest niezbędne dla zabezpieczenia prawidłowego toku procesu zwłaszcza, że materiał dowodowy został już zabezpieczony w toku postępowania przygotowawczego, a oskarżony

nie podejmował żadnych prób utrudniania postępowania lub mataczenia, a co za tym idzie dla ewentualnego zabezpieczenia procesu wystarczającym jest zastosowanie wobec oskarżonego X.Y innych środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym;

- b) art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. poprzez przyjęcie, że w realiach niniejszej sprawy, z uwagi na charakter zarzucanych oskarżonemu przestępstw i rozmiar grożących za nie kar pozbawienia wolności, istnieje rzeczywista obawa podejmowania przez podejrzanego prób nakłaniania świadków do składania fałszywych zeznań, albo innego bezprawnego utrudniania postępowania mimo, że jest to przesłanka hipotetyczna, a domniemanie o jakim mowa w uzasadnieniu zaskarżonego postępowania obalone zostało rzeczywistą postawą oskarżonego, który w żaden sposób nie utrudniał toczącego się postępowania, a nadto grożąca surowa kara nie stanowi niezależnej i samodzielnej przesłanki do stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania w tym kontekście, że musi być ona analizowana przy uwzględnieniu jednoczesnego wystąpienia przesłanek wskazanych w art. 257 § 1 k.p.k.; a ponadto brak rozpoczęcia postępowania jurysdykcyjnego na obecnym etapie jest tylko i wyłącznie pokłosiem postawy pozostałych dwóch oskarżonych w sprawie, którzy na skutek złożenia wniosku z art. 387 k.p.k. zostali wyodrębnieni do oddzielnego postępowania – co sygnalizowała obrona już na wcześniejszych etapach postępowania.

Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 12 października 2021 r., w przedmiocie dalszego stosowania wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania poprzez jego uchylenie;
- ewentualnie:
2. zmianę zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 12 października 2021 r. w przedmiocie dalszego stosowania wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania poprzez zastosowanie wobec oskarżonego środków zapobiegawczych o charakterze nie izolacyjnym w postaci:
 - a) poręczenia majątkowego w kwocie 100.000 zł;
 - b) dozoru Policji połączonego z obowiązkiem stawiennictwa we właściwym komisariacie policji raz na dwa tygodnie;

c) zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu;
lub warunkowe stosowanie tymczasowego aresztowania.

Orzeczenie Sądu Okręgowego zostało także zaskarżone przez drugiego z obrońców oskarżonego, adwokata M.M., który zarzucił:

1. art. 258 § 2 k.p.k., poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przesłanką dalszego stosowania tymczasowego aresztowania jest sama surowość kary grożącej oskarżonemu, zaś wystarczającym wykazaniem realizacji przedmiotowej przesłanki jest abstrakcyjne wskazanie ustawowego wymiaru kary za dany typ czynu zabronionego, podczas gdy sama surowość kary grożącej oskarżonemu, wywodzona ze stawianego mu zarzutu, nie stanowi przesłanki do dalszego stosowania tymczasowego aresztowania, jeśli jednocześnie nie zachodzi ze strony oskarżonego realna obawa bezprawnego utrudniania prawidłowego toku postępowania.
2. art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez jego błędne zastosowanie, polegające na przyjęciu istnienia uzasadnionej obawy, że oskarżony pozostając na wolności będzie dążył do bezprawnego utrudnienia przebiegu postępowania poprzez nakłanianie innych osób do składania fałszywych wyjaśnień lub zeznań, a obawę tą Sąd I instancji upatruje w charakterze niniejszej sprawy.

Ponosząc te zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez orzeczenie o dalszym nie stosowaniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania; ewentualnie o zastosowanie środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym, w tym poręczenia majątkowego w kwocie do 100 tysięcy złotych.

Nie pogodził się z tym rozstrzygnięciem również oskarżony X. Z, którego obrońca adwokat B.G zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na stwierdzeniu, że zachodzi szczególna przesłanka do zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, wskazana w treści art. 258 § 2 k.p.k., poprzez oparcie postanowienia o zastosowaniu wobec oskarżonego izolacyjnego środka zapobiegawczego na okoliczności grożącej

mu surowej kary pozbawienia wolności, podczas gdy przepis art. 258 § 2 k.p.k. wprost stanowi o orzeczeniu tymczasowego aresztowania wyłącznie w sytuacji, gdy potrzeba jego zastosowania może być uzasadniona grożąca oskarżonemu surową karą, lecz wyłącznie w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, przy czym w niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów które uzasadniałyby twierdzenie, iż swoim działaniem X.Z miałby przedmiotowe postępowanie utrudniać, albowiem jego postawa nie daje podstaw do postanowienia takiej tezy jak również z uwagi na to iż w przedmiotowej sprawie zebrany został w całości materiał dowodowy to oskarżony nie ma aktualnie żadnego wpływ na jego treść.

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść postanowienia, polegający na przyjęciu, że jedynie środek zapobiegawczy o charakterze izolacyjnym może zabezpieczyć jego niezakłócony przebieg, w szczególności na przyjęciu że dla zabezpieczenia prawidłowego przebiegu postępowania niewystarczające będzie zastosowanie nie izolacyjnych środków zapobiegawczych, co doprowadziło do naruszenia dyrektywy minimalizacji, adaptacji i adekwatności stosowania tymczasowego aresztowania, albowiem w sprawie mając na uwadze zarówno możliwość zastosowania konkretnych środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym, a także biorąc pod uwagę dotychczasową postawę oskarżonego wystarczające było zastosowanie innych aniżeli tymczasowe aresztowanie środków zapobiegawczych.

Stawiając te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania oraz zastosowanie środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym – dozoru policji, zakazu opuszczania kraju oraz poręczenia majątkowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie adwokat A.K, w tej części, w której kwestionuje potrzebę przedłużenia wobec X.Y tymczasowego aresztowania zostało uznane za trafnie podnoszące naruszenie przez Sąd Okręgowy dyrektywy minimalizacji środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie. Inaczej kwestię tę sformułował obrońca oskarżonego X.Z i uznał, że Sąd Okręgowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, jednak w istocie także i ten adwokat podnosi, że Sąd

Okręgowy nie rozważył potrzeby zabezpieczenia innymi niż aresztowanie środkami zapobiegawczymi. W tych okolicznościach Sąd Apelacyjny uznał, że możliwe jest, niezależnie od określeń błędów, jakie zdaniem tych obrońców popełnił Sąd Okręgowy, wypowiedzenie się w tej kwestii w odniesieniu do obu zastrzeżeń.

Rozpocząć należy niniejsze rozważania od stwierdzenia, że kwestia spełnienia przesłanki ogólnej z art. 249 § 1 k.p.k., a to wykazania dowodowo istnienia prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów w stopniu i w sposób wymagany tą normą, nie jest przedmiotem zarzutów obu skarżących obrońców, oznacza to że akceptują oni ustalenia Sądu Okręgowego o spełnieniu tej zasadniczej dla możliwości stosowania środków zapobiegawczych dyrektywy. Upoważnia zatem do przyjęcia, iż zgodnie z wymogiem art. 249 § 1 k.p.k. uprawdopodobniono w stopniu wysokim sprawstwo oskarżonego X.Y i oskarżonego X.Z zarzucanych im czynów. Oczywiście to stwierdzenie nie przesądza o ich sprawstwie i winie, ale dowód w postaci wyjaśnień Y.Y, do którego odwołał się Sąd Okręgowy oraz kolejne dowody wymienione przez ten Sąd (zeznania świadków oraz dowody z dokumentów) w stopniu i sposób wymagany normą art. 249 § 1 k.p.k. uprawdopodobniają zasadność stawianych oskarżonym zarzutów.

Sąd Apelacyjny zmuszony jest stwierdzić, że rzucającym się w oczy w sprawie X.Y i X.Z, podobnie jak w innych rozpoznawanych przez ten Sąd sprawach, poddanych kontroli odwoławczej jest, że motywacyjna część rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, odnosząca się do pozbawienia wolności osób, co do których istnieje domniemanie niewinności, składa się z kilkunastu ogólnych zdań, bez konkretyzowania okoliczności dowodzących zagrożeń z ich strony dla biegu procesu. Powtórzyć więc trzeba stanowczo i jednoznacznie, że **aresztowanie ingerujące w podstawowe prawa obywatelskie**, jakimi są prawo do wolności osobistej (art. 41 Konstytucji RP) oraz prawo do rozpoznania sprawy podejrzanego bez zbędnej zwłoki przez Sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) chronione także regulacjami konwencyjnymi (art. 5 ust. 1 EKPCz), na co zwróciła uwagę obrońca oskarżonego X.Y, ale co również podkreślił adwokat B.G obrońca X.Z, **może być stosowane wyjątkowo, a przesłanki wykładane rygorystycznie** i winny one być stronom w sposób czytelny przedstawione, to w odniesieniu do zaskarżonego postanowienia trudno mówić nie tylko o wyjaśnieniu w sposób dogłębny przez Sąd Okręgowy przesłanek izolacji

oskarżonych, ale należy stwierdzić, że ich ogólnikowość w rzeczywistości musi być oceniona, jako brak takich wyjaśnień.

Sąd Okręgowy nie wskazał w istocie żadnych okoliczności faktycznych mających znaczenie dla ustalenia obaw o utrudnianie postępowania. Sformułowanie ogólnej tezy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że należy tylko ten środek stosować, bo oskarżeni przebywając na wolności mogą w sposób niedozwolony utrudniać postępowanie w szczególności przez nakłanianie pozostałych oskarżonych oraz świadków do składania korzystnych dla nich wypowiedzi, nie wypełnia wymogów uzasadnienia konieczności izolacji obu oskarżonych.

Należy jednak przez jej pryzmat stwierdzić, że obawa bezprawnego utrudniania prawidłowego przebiegu postępowania, stanowiąca jedyną przesłankę stosowania środków zapobiegawczych spełniającą funkcję zabezpieczającą, musi być uzasadniona (art. 258 § 1 k.p.k.) i wynikać z okoliczności ustalonych w toku postępowania (art. 251 § 3 k.p.k.). Wymieniona przesłanka nie może być zatem iluzoryczna, gołosłowna, niepotwierdzona żadnymi okolicznościami. Tych zaś w żadnym miejscu nie wskazał Sąd Okręgowy.

Ograniczył się do oparcia swego rozstrzygnięcia o domniemania, pierwsze, że oskarżeni mogą zakłócać tok postępowania, gdyż spodziewają się surowej kary i drugie, że realność grożącej surowej kary stanowi samodzielną przesłankę stosowania aresztowania. Sąd ten przywołał na potrzeby uzasadnienia swego stanowiska orzeczenie Sądu Najwyższego.

Należało jednak mieć na względzie i po raz kolejny powtórzyć, bowiem czynił to już Sąd Apelacyjny w innych sprawach Sądu Okręgowego we Wrocławiu, że znaczenie ma całość treści uchwały najwyższej instancji sądowej, w której sprecyzowano wymogi stosowania normy z art. 258 § 2 k.p.k. Stwierdzono w niej bowiem, że podstawy stosowania tymczasowego aresztowania, określone w art. 258 § 2 k.p.k., przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 k.p.k. (podkreślenie SA) i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k., stanowią samodzielne przesłanki szczególne stosowania tego środka zapobiegawczego. (*uchwała Sądu Najwyższego z 19.01.2012 roku, I KZP 18/11, OSNKW 2012, nr 1, poz. 1*).

W świetle tego stanowiska Sądu Najwyższego nie może być wątpliwości co do tego, że zagrożenie karą może być przesłanką stosowania aresztowania, ale tylko wtedy gdy spełnione są inne jeszcze warunki izolowania oskarżonych. Oprócz zagrożenia surową karą konieczne jest, aby wystąpiła **potrzeba** zastosowania aresztowania, a nadto **musi** ona **mieć na celu zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania**.

Na poparcie tego stanowiska Sąd Apelacyjny odwołuje się do swego wcześniejszego orzeczenia z 16 maja 2018 roku w sprawie II AKz 307/18, OSAW 2018/1/375, ale także choćby w sprawie II AKz 417/21 z 16 sierpnia 2021 roku.

Wывód powyższy prowadzić musi do wniosku, że zarzut adwokat A.K (1.b)) oraz niezależnie od niedoskonałości sformułowanego zarzutu adwokata M.M (zarzut 2.) lecz także zarzut 1. obrońcy oskarżonego X.Z, adwokata B.G trafnie podnoszą naruszenie normy art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.

Nie sposób nie dostrzec, z perspektywy potrzeb stosowania aresztowania oraz celu przedłużenia trwania tego środka zapobiegawczego, że organizacja procesu obu oskarżonych wymaga krytycznego komentarza, bo procedowanie Sądu Okręgowego pozostaje w oczywistej sprzeczności z zasadą koncentracji materiału dowodowego oraz ekonomii procesowej. Co zresztą zostało także podkreślone w motywach zażalenia adwokata B.G.

Jest charakterystyczne, że na pierwszy termin rozprawy stawili się oskarżeni Y.Y i Z.Z, ale także obrońcy wszystkich oskarżonych. W momencie wywołania rozprawy nie było X.Y i X.Z z powodu opóźnienia w ich doprowadzeniu przez konwój policyjny.

Tymczasem Sąd I instancji, mimo, że wnioski oskarżonych Y.Y i Z.Z. o wydanie wyroku w trybie art. 387 § 1 k.p.k., wypłynęły przed terminem rozprawy, z powodu tychże wniosków wyłącza sprawę tych oskarżonych do odrębnego rozpoznania i (**SIC!**) odracza rozprawę celem ich rozpoznania z terminem na piśmie (k. 2152, t. XII).

Działanie takie jest zupełnie niezrozumiałe, ale wręcz sprzeczne z zasadą koncentracji materiału dowodowego oraz sprawności i szybkości postępowania. Wszak wyłączona sprawa Y.Y i Z.Z od chwili wydania postanowienia stawała się sprawą odrębną i winna się toczyć własnym torem. Otrzymuje w takiej sytuacji własną sygnaturę i przydzielana jest innemu sędziemu do jej rozpoznania. Nic, ale to nic nie stało na przeszkodzie, aby tego dnia Sąd rozpatrywał sprawę X.Y i X.Z i nie tylko wysłuchał oskarżonych, ale przede wszystkim odebrał zeznania od

obecnych na rozprawie i mających wówczas w tym konkretnym postępowaniu status świadków Y.Y i Z.Z.

I czynić tak powinien niezależnie od tego, że sprawa obu oskarżonych X.Y i X.Z z uwagi na wagę stawianych im zarzutów należała do właściwości sądu rejonowego. Co, jak wynika z uzasadnienia zażalenia adwokata B.G miałyby powodować, że Sąd Okręgowy chciałby tę sprawę przekazać według właściwości sądowi Rejonowemu w [REDAKTOWANE]. Norma art. 35 § 2 k.p.k. wprost zobowiązywała do rozpoznania tej sprawy, a nie do szukania pretekstu do odroczenia sprawy aby można było ją przekazać innemu sądowi.

Działanie takie jest zupełnie niezrozumiałe, ale wręcz – jak to już wyżej stwierdzono – sprzeczne z zasadą koncentracji materiału dowodowego oraz sprawności i szybkości postępowania. Wszak nic nie stało na przeszkodzie, aby skoro wyłączono sprawę Y.Y i Z. Z – jeśli Sąd widział możliwość uwzględnienia ich wniosków i wysłuchać ich jako świadków, albo odmówić uwzględnienia ich wniosków i prowadzić postępowanie z ich udziałem oraz udziałem pozostałych oskarżonych. Istotne jest jednak to, że nic, ale to nic nie stało na przeszkodzie, aby tego dnia Sąd rozpatrywał sprawę tymczasowo aresztowanych i wysłuchał oskarżonych oraz Y.Y i Z.Z, jako świadków, gdyby wyłączył ich sprawę do odrębnego rozpoznania lub jako oskarżonych gdyby podjął decyzję o nieuwzględnieniu ich wniosków. Sąd jednak wykorzystał złożone już przed rozprawą wnioski, jako pretekst do odroczenia rozprawy, w której co podkreśla się po raz kolejny dwaj oskarżeni pozbawieni są wolności od 17 listopada 2020 roku.

Takie działanie sędziego sprawozdawcy jest oczywistym naruszeniem metodyki pracy sędziego i w żadnym wypadku nie powinno się zdarzyć, a już na pewno powtórzyć.

Argumenty przywołane przez Sąd I instancji nie przemawiają za tym, że wobec X.Y i X.Z konieczne jest trwanie najsurowszego ze środków zapobiegawczych w postaci tymczasowego aresztu.

Jest tak tym bardziej, że jeśli Sąd Okręgowy upatruje zagrożeń dla biegu rozprawy ze strony oskarżonych to w pierwszej kolejności winien rozważyć, czy inne środki zapobiegawcze zabezpieczą jej tok w stopniu wystarczającym, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 257 § 1 k.p.k., minimalizacji dolegliwości środków zapobiegawczych.

Akcentują tę kwestię adwokat A.K i adwokat B.G. Obowiązkiem Sądu dokonującego oceny potrzeby zastosowania (przedłużenia) tymczasowego aresztowania jest zbadanie i rozważenie czy inne środki zapobiegawcze biegu rozprawy zabezpieczą w sposób wystarczający. Jeśli tak jest stosowanie najsurowszego ze środków zapobiegawczych, jakim jest trwanie aresztowania, jest niedopuszczalne.

Jest rzucającym się w oczy, że Sąd Okręgowy rozstrzygający w zaskarżonym postanowieniu o przedłużeniu tymczasowego aresztowania wobec oskarżonych nie przeprowadził żadnej analizy możliwości zabezpieczenia prawidłowości postępowania sądowego innymi niż tymczasowe aresztowanie środkami zapobiegawczymi.

A przecież, aby doprowadzić do zrealizowania obowiązku stawiennictwa oskarżonych na tej części rozprawy, na której ich obecność zdaniem Sądu Okręgowego jest niezbędna, bo przecież nie jest obligatoryjna (art. 374 § 1a. k.p.k. w zw. z art. 385 k.p.k. i art. 386 k.p.k.) skoro nie zarzuca się mu popełnienia zbrodni, wystarczający jest środek w postaci zakazu opuszczania kraju powiązany z zatrzymaniem paszportu, ale także dozór policji z określonymi obowiązkami pozwalającymi kontrolować przemieszczenie się oskarżonych. Natomiast, aby wykluczyć możliwość styczności oskarżonych z innymi osobami właściwym i wystarczającym jest zastosowanie zakazu kontaktu z osobami istotnymi dla postępowania.

W tych okolicznościach jasnym stało się dla Sądu Apelacyjnego, że dalsze trwanie **izolacyjnego** środka zapobiegawczego **nie zostało** w sposób przekonujący **dowiedzione**, tym bardziej, że jak podkreślono wyżej inne środki są w stanie zabezpieczyć bieg rozprawy.

Uznano w tych warunkach za zasadne te zarzuty, a zwłaszcza ich motywacyjną część, zażalenia adwokat A.K, ale także adwokata B.G negujących konieczność trwania aresztowania i podnoszących, że zabezpieczenie śledztwa możliwe jest przez stosownie innych środków zapobiegawczych. Przez pryzmat tych zarzutów wypada stwierdzić, że **zasadą w polskim i w każdym demokratycznym procesie karnym jest odpowiadanie oskarżonego z wolnej stopy, a inne środki zapobiegawcze zwłaszcza zaś tymczasowe aresztowanie mogą być stosowane jedynie wyjątkowo**. O takim charakterze środków zapobiegawczych świadczą ich cel i funkcje oraz przesłanki.

Dalsze trwanie najsurowszego ze środków zapobiegawczych jest w tej sytuacji niezbędne o tyle o ile nie zostanie zabezpieczony tok postępowania innymi środkami zapobiegawczymi. Obawa o utrudnianie śledztwa przez oskarżonych winna być niwelowana stosowanymi środkami zapobiegawczymi, jakie zostały wskazane w pkt. II części rozstrzygającej niniejszego postanowienia.

Kwoty poręczenia, ustalone w niniejszym postanowieniu uwzględnia sytuację majątkową oskarżonych przed aresztowaniem, ale również stanowisko wyrażone we wnioskach obrońców oskarżonego X.Y. Miano także na względzie, że choć nie wymienił jej adwokat B.G, to jednak sytuacja procesowa, ale i faktyczna X.Y jest podobna do drugiego z oskarżonych co upoważniało do ustalenia kwoty poręczenia na identycznym poziomie. Uznano, że suma poręczenia określona w postanowieniu Sądu Apelacyjnego zabezpieczy w sposób właściwy bieg postępowania zwłaszcza, że przecież oskarżonym zarzuca się popełnienie czynów karalnych dotyczących znacznej ilości środka narkotycznego, zaś X.Y działania także w warunkach powrotu do przestępstwa, kara im grożąca może być w tej sytuacji surowa, a nawet bardzo surowa, a to skłaniać do podjęcia ryzyka utraty sumy poręczenia, jeśli będzie ona niewysoka. Gdyby suma poręczenia była niższa oskarżeni mogliby zlekceważyć jej utratę, aby torpedować prowadzone postępowanie. Suma poręczenia winna być określona na poziomie, który czyniłby ryzyko jej utraty nieopłacalnym w przypadku niedostosowania się do wymogów prowadzonego postępowania. Z tego też względu zabezpieczając się przed taką ewentualnością, ustalono wysokość kwoty poręczenia, której możliwość utraty winna mobilizować do realizowania obowiązków należytego uczestnictwa w toku postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu.

Uznając, iż wobec oskarżonych samo poręczenie majątkowe nie daje gwarancji właściwego realizowania obowiązków w tym postępowaniu (stawiennictwo na każde wezwanie organu prowadzącego postępowanie), orzeczono kolejne środki zapobiegawcze w postaci dozoru policji oraz zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu.

Minimalizując obawy Sądu o kontakt oskarżonych z innymi, istotnymi osobami dla tego postępowania, orzeczono zakaz wszelkich kontaktów z osobami pozostającymi w kręgu zainteresowania Sądu Okręgowego w związku z toczącym się postępowaniem III K [REDAKTED]/21.

Gdyby okazało się, że oskarżeni mimo tych środków zakłócają bieg rozprawy, w każdym czasie możliwe będzie dokonanie ich zmiany i powrót do środka izolacyjnego.

Nie dostrzeżono okoliczności, o którym mowa w art. 259 k.p.k. nakazujących odstąpienie od tymczasowego aresztowania. Nie przedstawili ich skarżący, choć to ich obciąża taka powinność, zatem Sąd Apelacyjny zwolniony jest z dalszych rozważań o przesłankach pozwalających zaniechać aresztowania ze względów humanitarnych.

Z powyższych względów orzeczono jak na wstępie.